

[Wilhelm]

befolkningens vilje til at undgå krig. Det har altid været bagsiden af det psykologiske krigsberedskab. Det gør krigen mere sandsynlig. Forskellen er blot, at det nu er den totale ødelæggelse, hele menneskehedens eksistens, man spiller hasard med.

Alle er klar over, at den er gal, når de andre gør det. Netop omkring udgivelsen af den danske folkepejece bragte TV-Avisen et indslag med Samuel Rachlin fra Moskva, hvori han berettede om, at det sovjetiske civilforsvar netop havde udsendt en ny rapport, som skulle give Sovjetborgerne det indtryk, at der var gode overlevelsesmuligheder i tilfælde af en atomkrig. Indslaget lod ingen danske seere i tvivl om, at der her var tale om psykologisk krigsberedskab, men det er præcis det samme, det danske CF og alle andre landes CF gør, og det er dødsensfarligt, fordi det alt andet lige øger risikoen, gør atomkrigen mere sandsynlig.

Det samme gør det socialdemokratiske ændringsforslag. Når man som hr. Henning Rasmussen går i radioen med forslaget og fortæller den danske befolkning, at med denne 5½ pct.s forhøjelse tager man fat ikke alene på indretning af sikringsrum til alle og afhjælpning af materielmangelen, men også – og jeg citerer – »sikring af befolkningen mod kemiske krigsgasser og radioaktivt nedfald«, er det en komplet uansvarlig bagatellisering, som – hvis den blev troet, hvad den heldigvis næppe gør – kun har én eneste virkning, nemlig at svække viljen til at gøre alt for at undgå krig.

Det samme må nødvendigvis siges om den nye, formentlig velmenende, men blåøjede og helt udialektiske skildpaddebevægelse, som i forståelig desperation over den såkaldte sikkerhedspolitik klynger sig til ukvalificerede forestillinger om civilbeskyttelse og spredt budskabet om, at de fleste af os kan overleve atomkrigen. Hvis ikke denne bevægelse blot er oprustnings- og terrorbalanceprofeternes forlængede arm – hvad jeg som sagt ikke tror den er – bør den øjeblikkelig gøre sig sin reelle rolle klar.

Hr. Henning Rasmussen og socialdemokratiet vil sige, at vi skal være forberedt på mindre omfattende krigsfølger, hvor deres 5½ pct. kan være af værdi. Men er der nogle, der for alvor tror på en gammeldags krig på vore breddegrader eller en moderne krig, som omfatter vore nabolande, men ikke lille

Danmark? Hverken NATO- eller Warszawa-pagtstrategerne tror på det. Vores egen forsvarskommando og civilforsvarsstyrelse gør det heller ikke, almindelige, fornuftige mennesker endnu mindre. Det bliver enten Reagan's begrænsede atomkrig i Europa eller det totale sammenstød mellem supermagterne, fordi det hele løber ud af kontrol. I begge tilfælde vil enhver tale om civilforsvar og overlevelse være meningsløs, og illusionerne herom er dødsensfarlige.

Hvis socialdemokratiet – og skildpaddebevægelsen for den sags skyld – vil gøre noget for civilbefolkningens sikkerhed, er der anderledes enkle og entydige skridt at tage. F.eks. har vi forsvarskommandoens og civilforsvarsstyrelsens ord for, at lige netop depoter og modtagesteder for forstærkninger er nogle af de mest oplagte angrebsmål, ikke bare for atomvåben, men, som der står, for større atomvåben. Om vi så brugte ikke 20 mill., men 20 mia kr. mere på civilforsvaret, kan det ikke opveje den risiko for civilbefolkningen, der følger med depot- og forstærkningspolitikken. Vil socialdemokratiet gøre noget for civilbefolkningens sikkerhed, så bryd med denne depot- og forstærkningspolitik! Men det er jo desværre karakteristisk, at samtidig med at hr. Henning Rasmussen kommer med sine 5½ pct. til civilforsvaret, så kommer hr. Knud Damgaard med socialdemokratiets nye militærplaner, der bl.a. indeholder forstærkning af disse modtagesteder.

Socialdemokratiet er begyndt at komme til fornuft i raketspørgsmålet. Deres ændringsforslag vedrørende civilforsvaret derimod er vand på rustningsprofeternes mølle.

VS vil naturligvis stemme imod et sådant forslag og håber, at socialdemokratiet meget snart vil tage hele sin sikkerhedspolitiske tænkning op til grundig og fordomsfri behandling, således som atomalderen kræver af os.

Birkholm (VS):

Jeg vil gerne fremføre nogle kommentarer til forsvarsudgifterne til NATO. Det er et kapitel, der er vanskeligt at overskue, og jeg kan godt have min tvivl om, hvorvidt der overhovedet er nogen i ministeriet eller for den sags skyld i NATO, der kan overskue det. Det er et kapitel, der rejser flere spørgs-